

KIS LAP

A BÁRÁNY ÉS VÉDŐJE. (Lásd a 219. lapon.)

XXVI. kötet, 14. szám. **Ára negyedévre 1 frt 40 kr.**
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. április 6-án.

AZ ÖSSZEESKÜVŐK.

— Elbeszélés. —
(Vége.)

Dezső is, Zoltán is, csak hánykódott ágyában, de a lelkiismeret egyiköknek sem engedett nyugtot. Zoltán utoljára is fölugrott és átment a Dezső szobájába.

— Dezső, alszol?

— Dehogyan alszom! Tudok is én most aludni!

— Én sem tudok... én azon gondolkodtam, mit fogunk csinálni, ha Miczike meg nem kerül...

— Nem tudom... én akkor itt nem maradhatok... soha sem mernék többé szegény Klára néni elébe lépni. Én vagyok a legnagyobb bűnös.

— Nem, nem te vagy a hibás... én vagyok az... hiszen én mondtam, hogy ezzel a gonosz cigányasszonnyal kell próbát tennünk... én hittem el veled, hogy Klára néni ellenségünk.

— Igaz, de nekem nem lett volna szabad reád hallgatnom... A néni olyan ártatlanul bánt velem mindjárt kezdetben, és gyöngéden intett, adjak jó példát neked... azután Józsi bácsi is intett, de én nem hallgattam az okos szóra, hanem csupa hiúságból veled tartottam, mert már egyszer megígérted. Pedig most már ki is tudom mondani, a mit sokszor éreztem, hogy neked és Emilkének nem volt igazatok, gonoszul viseltétek magatokat és én elhittem magammal, hogy jót tesztek, ha veletek tartok. Oh, hogy fogok majd kedves jó apácskám elé állani.

— De hátha Miczike még előkerül? Akkor nem is lesz szükséges, hogy atyád

megtudja a dolgot. Megkérjük édes apámat és a nénit, ne áruljanak el.

— Magam fogom elmondani, felelt Dezső kissé büszkén. Oh, elég volt már az oktalanságból, elég bajt okoztam, többé soha sem felejttem el jó atyám intéseit, őszintén teszek mindent, soha sem ravaszkodom senkinek a háta mögött.

— Én is megfogadnám szívesen, de azért nem fogják soha megbocsátani, ha a szegény Miczike elvész! Istenem, mi lesz a kedves kicsikéből! Talán megölik... vagy cigányleányt nevelnek belőle.

Erre a gondolatra aztán mindketten úgy megborzadtak, hogy sirva fakadtak és beszélni sem tudtak tovább. De hiába is törték a fejüket, épenséggel semmit sem tudtak kisütni, mit tegyenek, mit tehetnének. Készen voltak rá, hogy másnap a legkeményebb büntetést elszüvenedik. Nem bánták volna, akármiféle büntetést! De hát azzal Miczike nem kerül vissza, a nagy bajon nincs segítve. Addig-addig buslakodtak, míg végre késő éjjel mégis elnyomta őket az álom, még pedig Zoltánt azon módon, a mint ott a Dezső ágya mellett a széken ült. Egy ideig még hallottak járást-kelest a házban, de már csak félálomban s mindketten kínos álmokkal gyötrődtek: folyton Miczikét látták, a mint a csuf, a gonosz cigányasszony szökik vele, ők meg kergetik, de nem tudják utolérni...

Virradni kezdett, mikor Zoltán, ki nagyon kényelmetlenül aludt ott a széken, ilyen gonosz álomból fölriadt. Dörzsölte a szemét s hamarjában alig tudta, hogy került oda, mért nem fekszik kényelmesen az ágyban. Csakhamar eszébe jutott azon-

ban min
és lelkif
inkább
sirdogál

Fő

fog ma
és szinte
szerencs

csöndes.

Klára n

Be

melyben

És a m

pár pill

valami

álmodik

gonosz á

mert h

ágyacska

ajkain,

kéit. Zo

az való

valami á

De

tudta, h

a legok

hant vis

tén fölé

busan

mikor Z

is beron

—

kiáltá s

—

sal mit

Nincs s

hozta h

Ez

ban minden és újra előfogta a bánkódás és lelkifurdalás. Nem volt többé álmos, inkább kedve lett volna újra kezdeni a sirdogálást, a hol este elhagyta.

Fölkelt és fel s alá járt tünődve, mi fog ma történni. Átment a másik szobába és szinte csodálkozott, hogy olyan nagy szerencsétlenség után a ház mégis egészen csöndes. Talán nincs is itthon atyja és Klára néni. . .

Benyitott a harmadik szobába, a melyben a kis Miczike szokott volt aludni. És a mint benyitott, elállt szeme-szája, s pár pillanatig meredten állt ott, mint valami sóbálvány. Talán még most is álmodik. . . vagy talán az volt valami gonosz álmom, a mi eddig busította, — — mert hiszen ime, Miczike ott fekszik ágyacsájában, mosolylyal piczi piros ajkain, és nyújtogatja feléje kövér kezecskéit. Zoltán odaugrott és megfogta. Hát az valósággal a kis leányka volt, nem valami álmokkép.

De most már Zoltán csakugyan nem tudta, hogy örömeiben mibe kezdjen. Mégis a legokosabbat tette : mint a szélvész rohant vissza Dezsőhöz, ki ezalatt már szintén fölébredt, de még feküdt s nagyon busan szomorkodva ugyancsak bámult, mikor Zoltán ujjongva, kaczagva is sirva is berontott.

— Megvan! Itt van! Megvan! kiáltá s ugrált, tánczolt örömeiben.

— Mi van meg? kérdé Dezső.

— Mi? Nem mi, hanem ki. És más-sal mit törödném, ha nem volna Miczike! Nincs semmi baj, éjjel valami jó angyal hozta haza a kedves kicsikét.

Ez sokkal jobb hír volt, hogysen

Dezső mindjárt elhihette volna. Hanem persze ő is talpra ugrott rögtön és futott a harmadik szobába, hol aztán meggyőződött, hogy Zoltán igazat beszélt: a kis leányka megkerült. Mikép történhetett ez, arról gondolkozni eszökbe sem jutott, csak örvendeztek, ujongtak s úgy összecsigogatták a kicsikét, hogy ez akár meg is sokalta volna a nagy szeretetet. Még javában dédelgették Miczikét, mikor egyszerre fölnyilt az ajtó és Klára néni lépett be.

A két fiu megzavarodva hallgatott el s arra gondolt, hogy bár a bajt, melyet ők okoztak, valaki jóra fordította is, ők a hibát mégis csak elkövették, bűt és aggodalmat hoztak a jó néniire, bocsánatot kell tőle nyerni. Őszinte bűnbánattal közeledtek hát feléje s Zoltán követni akarta apja parancsát, hogy térden állva kérjen bocsánatot. De Klára néni, ki komoly, de épen nem haragos arcot mutatott, jószágonosan mondá:

— Hagyjátok el; tudom megbántátok őszintén; azt is tudom, hogy az Emilke iránt való szeretet vitt olyan oktalanságra. Megbocsátok mindent, megbocsátom régi konok viseleteteket is, de egy föltétel alatt.

— Oh, kedves jó néni, mindent megteszünk, mindent!

— Nem kívánok semmi nehezét, csak azt, hogy jövőre szeretettel, bizalommal legyetek hozzám és ha valamiben szigorú vagyok, ha olyat parancsolok, a mi nektek nem tetszik, arról is higyétek, hogy javatokra teszem, mert én jobban tudom, mi válik javatokra. Te, Dezső, már nem-sokára hazatérsz, intésem tehát főkép Zoltánnak szól és ha ő jobb utra tér, akkor a kis Emilke is mihamar jó fiúcska lesz.

Zoltán könyezve csókolta meg a néni kezét s meghatottan mondá:

— Nagyon hibás, nagyon gonosz voltam, de ígérem, fogadom, hogy megjavulok.

— Én meg segíteni foglak ebben, mint Józsi bácsi intett, szólt Dezső. Ezzel teszem némiképp jóvá nagy hibámat.

Mikor így a béke, szeretet útjára léptek, olyan boldogoknak érezték magukat, mint eddig még soha. Megtudták aztán, hogy a mit ők rontottak el, azt Zoltán atyja tette jóvá. Legelőször is lovas-embereket küldött minden irányba, hogy kússák ki, merre szöktek a cigányok, kik messze még nem mehettek; egyik lovas

FÖL ÉS ALÁ. (Lásd a 214. lapon.)

csakhamar hozott is hirt s ekkor egész csapat fölfegyverkezett ember indult utra, utólérte és elfogta a gyermekrablókat. Miczikét szerencsésen, minden baj nélkül hozták haza, a cigányasszony pedig börtönben ül, hol megvallotta, hogy csak akkor jutott eszébe a gyermek elrablása,

mikor Dezső hozzá jött és megmondta a módját, mikor és miképp juthat észrevétel nélkül a házba.

Dezső és Zoltán sokáig röstelték, hogy olyan együgyü babonában tudtak hinni és a kóbor cigányasszony által anyyira rászedni engedték magukat. De a

et útjára lép-
ék magukat,
dták aztán,
azt Zoltán
lovas-embe-
a, hogy ku-
gányok, kik
egyik lovas

néni bocsánatot eszközölt ki számukra
Zoltán atyjától is és ők őszinte szeretet-
tel, jó viselettel igyekeztek azt meghálálni.

Egészen más élet folyt ezután a ház-
ban, csupa vidámság, szeretet uralkodott
s még a kis Emilke is elfelejtette nyomo-

FÖLSZEDTÉK TARISZNYÁJUKAT S VIGAN MEGINDULTAK. (Lásd a 218. lapon.)

gmondta a
észrevétle-

röstelték,
an tudtak
által any-
kat. De a

rék voltát. Amennyire kerülték azelőtt Klára nénit, úgy simultak most hozzá és tapasztalták, mennyivel jobb így. Annyi örömet, oly sok kellemes multságot, játékot szerzett nekik, minden dolguk olyan pompásan folyt, hogy azelőtt álmodni sem tudtak volna efféléről.

Mikor pár hét múlva Dezső apja hazatért külföldi nagy utjáról és eljött fiáért, boldog család körében találta boldogan. Dezső, bár persze nagyon örült, hogy atyjával visszatérhet kedves szülőfalujába, egy kissé mégis sajnálta, hogy válnia kell rokonaitól; de atya és Tivadar bácsi megígérték, hogy nem válnak el hosszú időre, ezentul gyakran meg fogják egymást látogatni.

Ez meg is történt, sokszor voltak együtt mindnyájan, hol a Dezső, hol a Zoltán atya házában, mindig vidáman és boldogan. Az soha sem jutott többé eszükbe a fiuknak, hogy még egyszer összeesküvők legyenek.

F Ö L É S A L Á.

(Képpel a 212. lapon.)

FÖL, a partnak tetejére
Igyekeznek négyen,
Hogy kedvüket leljék a szép
Tavaszi vidékben.

Aki húzza, az a Miska;
És a fullajtárja
A két gyermek kísérője,
Ballangó kutyája.

No csak húzzad keservesen
A kocsikát, Miska!
Abban ül a Viczájával
Nagykényesen Liszka.

Végre, végre feljutottak;
Ez volt csak a munka!
Az esik jól, a mi kerül
Nagy fáradságunkba.

Fenn a parton vig szellő jár,
S a szem messze láthat;
Milyen kár, hogy nem egész nap
Nézhetjük a tájat.

No most Liszka megfordulunk;
Haza kell már menni.
De jó, hogy most a terhedet
Nem köll már czepelni.

Gyorsan görög le a völgynek
Már most a szekérke,
Akár ne is húzzam többé —
Önmagától ér le.

Hátha, hátha lerohannék
Veletek a völgybe!
Meg is teszem . . . Hopp, szaporán
Kocsikádba ülj be!

Hopp! Egy, kettő . . . rajta, vigan!
Jaj, végem van, végem . . .
Hogy mi történt? Szónál jobban
Megmutatja képem.

MIMIKE CZIPŐCSKÉL.

— Beszélyke. —

IRÉNKE kisasszony, ideje öltözködni,
mindjárt itt lesz kis rokona Mimike,
aztán indulni kell, szólt a szobaleány.

— Nem öltözöm, nem megyek; felelt
Iréнке durczásan.

— Nem megy?

— Nem.

— Mi jutott eszébe, kisasszonykám!
Hát nem tudja, hogy nagy multság lesz

Margitkáéknál és meg van hiva? Hiszen a jó Margitka nagyon neheztelne ... maga volt itt meghívni.

— Nem bánom, de nem megyek.

— De hát miért? Talán beteg? Akkor izenünk a mamának, hogy jöjjön haza.

— Nem vagyok beteg, nem kell izenni a mamának.

— De a mama meghagyta nekem, hogy idején öltöztessen fel szépen Irénke kisasszonyt, aztán Mimikével együtt fognak oda kocsikázni.

— Mondtam már, hogy nem megyek, se Mimikével, se mással. Nem megyek, azért sem megyek, és azzal vége.

A hűséges cseléd ezt semmikép sem tudta megérteni. Nem is volt az könnyű dolog, mert hiszen két hét óta örült annak, milyen jól fognak mulatni Margitkáéknál, most meg egyszerre nem akart menni. Ha a mama otthon van, akkor nem igen makacskodhatott volna; de a mama már reggel átkocsizott Margitka mamájához, hogy a vendégség rendezésében segítsen. Az apa sem volt otthon, nem volt a ki parancsoljon.

Még javában folyt a vita, mikor koci állt meg a ház előtt és csakhamar belépett Mimike, jókedvűen kiáltva:

— Hogyan Irénke, te még föl sem öltöztél? Siess!

— Nem sietek, nem megyek!

— No persze! Csak nem akarsz itt-hon maradni?

— De igen, itthon maradok. Kértem mamácskát, vegyen nekem is olyan szép selyem-czipőt, mint a tied; de hiába kér-

tem ... te persze büszkélkedni fogsz benne ...

— Oh, csak ez a bajod? szolt Mimike jószíviűen. Én bizony csöppet sem törődöm veled, akármiféle czipőm van, csak jó legyen. Ha akarod, cseréljünk.

— Akkor elmegyek, szolt Irénke örömmel.

— Ugyan kisasszonykám, micsoda nevetséges hűség már ez! szolt a hű cseléd.

— Ne bánts, Klára, szolt Mimike. Ha kedve telik benne, hadd legyen.

Irénke arca egyszerre fölvidult. A két kis leány körülbelöl egyforma nagy volt, felölthették tehát az egymás czipőcskéit; de Mimikének mégis jóval kisebb lába volt, úgy hogy az ő piczi finom selyem czipőcskéje ugyancsak szoritotta a lábát Irénkének. De ezzel Irénke nem törődött, akármit elszenvedett, csak hogy hűségát kielégíthesse. Rövid idő múlva már a kocsiban ültek s utközben Mimike még figyelmeztette Irénkét:

— Irénke, de aztán vigyáznod kell, valami nagyon sokat ne járj, mert ez az én selyem czipőm nagyon kényes, én bizony nem is szeretem.

— Oh, ne félts engemet.

Kis idő múlva megérkeztek a szomszéd faluba Margitkáékhoz, ahol már nagy társaság volt együtt, mert a Margitka atyjának nevenapját ülték meg. Margitka már messziről meglátta őket és eléjük sietett.

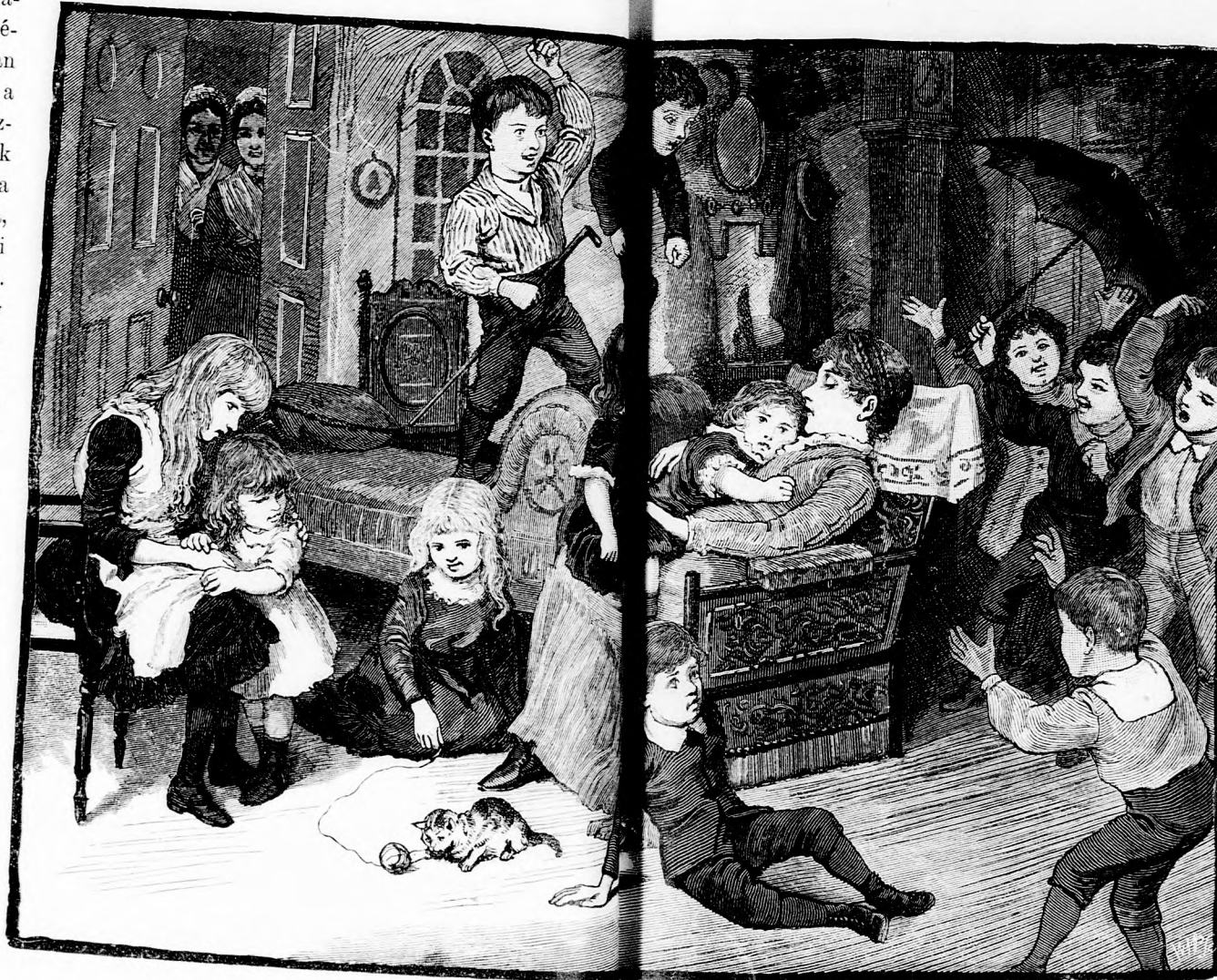
— Milyen sokáig késtetek! Már azt hittem, el sem jöttök ... akkor ugyancsak haragudtam volna. No de csak hogy itt vagytok. Siessünk! A fiuk, leányok már mind együtt vannak.

Az öregek bent a termekben mulattak, a gyermekek pedig az udvaron és kertben, hol kedvökre lármázhattak, ugrálhattak. Mimike és Irénke csakhamar ott termettek jó ismerőseik közt és belevegyltek a játékba.

Irénke is játszott, de nagyon kedvetlenül. Hiába nézegette ő maga minduntalan a szép selyem cipőcskét a lábain, mások nem vették észre, egy csöppet sem ügyeltek rá. Ez nagyon bosszantotta Irénkét s meg nem foghatta, mért nem bámulja mindenki az ő pompás selyem cipőjét. Az nem jutott eszébe, hogy bizony igen illetlen és helytelen dolog másnak az öltözékét vizsgálgatni, ha csak valami nagy kifogásunk nincs ellene.

Ezt azonban Irénke lassanként csak elszívelte volna; hanem csakhamar más, igazi baj következett. A vig gyermekesereg persze nem tudott sokáig egy helyben nyugton maradni. Olyan játékokat kerestek, hogy futkossanak, versenyt szaladjanak. Eleinte Irénke is versenyt futott a többiekkel, de rövid idő múlva szinte zsibbadtnak érezte a lábait, annyira szoritotta a cipő. Nem akarta azonban megvallani, mi a baja, csak azért is erőlködött, pedig utoljára már alig tudott a lábán

állani, mindig messze hátul bandukolt a többiek mögött, úgy, hogy nagyot nevettek rajta. Ügyetlennek tartották, kifigurázták s Irénkének a nagy fájdalom mellett még a gunyolódást is el kellett viselni.

HAJ RÁ! (Lásd 224. lapon.)

Már odáig volt, hogy nem viselhette tovább s titkon arra gondolt, hogy valahová elrejtőzik.

— Csak egy kicsit, csak pár percze levethetném ezt a borzasztó cipőt! — gon-

dolá sohajtva. Belehalok, ha még sokáig kell viselnem. Oh, bár csak már mennék haza!

De az még messze volt; tudta jól, hogy csak valamikor késő este fognak haza indulni. Elrejtőzni meg hiába akart, mindig volt közelében valaki. Lassanként pedig, este felé, már kezdték a többiek észrevenni, hogy valami baja van. Hol elsápadt, mint a lilium; hol vörös lett, mint a bazsarózsza; de mikor kérdezték, mi a baja, igyekezett nevetni és elhíttetni, hogy semmi baja.

Csakhogy végre már nem bírta. A mint egyszer ismét versenyt futottak, Irénke megbotlott egy kőben. Roppant fájdalmat érzett megdagadt lábaiban, összerogyott és elájult. Nagy lett az ijedtség a többi gyermek közt, gyorsan futottak segítségért, Irénkét bevitték a házba s előhívták mamáját is.

Jó ideig senki sem tudta, mi a baja voltaképen, csak mikor visszanyerte eszméletét és kérdezték, akkor sugta fájdalmasan:

— A lábam... jaj! Vegyék le... a cipőt...

A mama gyorsan meg akarta tenni s ekkor vette észre, hogy Irénke idegen cipőt visel.

— Miféle cipők ezek?

— A Mimike selyem cipője... cse-
réltünk... oh, de oly borzasztóan szorít!

Le akarták huzni, — nem lehetett.
Ugy beledagadtak a lábai, hogy kést kel-
lett előhozni és szétvagdalni a finom se-
lyem-czipőcskét, csak hogy véget vessenek
a kis leány kinjainak. A czipőcskék ter-
mészetesen végkép tönkre voltak téve.
Mimike busan nézte szép czipőcskéi rom-
lását, de jó leányka létére nem ezt saj-
nálta leginkább, hanem így szólt:

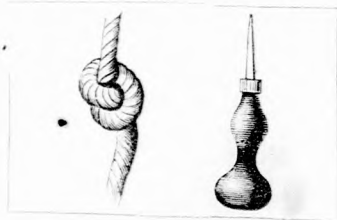
— Szegény Irénke, mennyit szenved-
tél! Ha tudtam volna, nem teljesítettem
volna kívánságodat.

— És nagyon helyesen tetted volna,
szólt a mama. Te gyöngéd jószívűségből
cselekedtél, de Irénke oktalan hiúságból.
Meglakolt érte, elrontotta maga magának
a mai kedves mulatságot.

Azt bizony elrontotta teljesen, mert
a kiállott szenvedés egészen betegé tette,
a pamlagon fekve kellett maradnia, míg a
többi gyermekek, látva, hogy már nincs
nagy baj, vigan játszottak tovább.

Nem is felejtette Irénke ezt a bor-
zasztó délutánt s ha oktalan hiúságból
mamája ellenére akart valamit tenni, csak
a Mimike czipőcskéire kellett emlékeztetni,
mindjárt hallgatott az okos tanácsra.

KÉPREJTVÉNY.

A MEDVE ÉS A KROKODILUS.

— Állatmese. —

(Képpel a 213. lapon.)

TALÁLKOZOTT egyszer a medve a kro-
kodilussal, a ki nagy kedvetlenül hany-
kolódott a víz partján.

— Mi a bajod, krokodilus barátom?
Ugy látszik, rossz kedved van.

— De van ám, mikor olyan éhes
vagyok! Az imént fogtam volna prédát,
de megszökött, fölmászott egy fára, oda
meg én nem mehetek utána.

— Épen ilyenformán jártam én,
csak hogy előlem meg a vízbe menekült a
predám. Pedig én is ugyancsak éhes va-
gyok ám!

— Tudod mit? Menjünk együtt
vadászni, így aztán biztosan kerítünk zsák-
mányt, mert ha vízbe menekül, ott én
fogom el, ha pedig fára, te kapaszkodol
utána.

— Nagyon jó lesz! felelt a medve.
És amit fogunk, azon megosztozunk.

— Természetesen! Becsületesen osz-
tozunk.

— Fölszedték a tarisznyájokat és
vigan megindultak. (Lásd a képet a 213.
lapon.) Mentek, mendégéltek, fürkészték,
leskelődtek s végre találtak is prédára, és
üldözni kezdték. Az üldözött vad pedig
egyenesen a víznek futott és beleugrott.

— Rajta, krokodilus pajtás, szólt a
medve. Fogd el!

A krokodilust nem kellett biztatni;
mihamar a vízben termett, szaporán uszott
és el is fogta a prédát. A medve kint a
parton várta, hogy pajtása kihozza a zsák-
mányt és osztozzanak. De biz azt hiába
várta, mert a krokodilus egyszerre csak
elmerült a prédával együtt a víz alá s ott
fölfalta. Aztán nagy busan jött ki és azt
mondta, hogy a víz elsodorta a jó falatot.
A medve nem hitte, de azért csak így
szólt:

— Elsodorta? Hm, az bizony kár.
No de hát keressünk más prédát.

Megindultak újra, megint kutattak, leleskedtek és most olyan prédára talál-
tak, mely fára menekült.

— Rajtad a sor, medve koma, szólt a
krokodilus. Hozd le a fáról!

— Hozom, mindjárt lehozom, csak
várj.

A medve fölkapaszkodott a fára, meg
is ragadta a prédát, de aztán kényelmesen
elhelyezkedett egy nagy ágon és ott lako-
mázott.

— Ohó, medve koma, nem így alkud-
tunk, szólt a krokodilus odalent. Tudod-e,
hogy becsületes osztozkodást ígértünk egy-
másnak?

— Tudom, de azt is tudom, hogy te
ott a vízben magad etted meg az első
prédát, most tehát én is magamnak tar-
tom meg az egészet.

— Akkor én fölmondom a barátsá-
got és nem vadászom veled többé.

— Épen azt akarom, krokodilus ba-
rátom, mert most már tudom, hogy előre
is azzal a szándékkal indultál meg velem,
hogy meg fogsz csalni, a hol lehet. Tartós
szövetség pedig csak azok közt lehet, kik
híven tartják, a mit egymásnak fogadtak.

A BÁRÁNY ÉS VÉDŐJE.

(Képpel a czimlapon.)

Számos példáját ismerjük annak, hogy
az állatok, négylábuak és szárnyasok
egyaránt, szintén ismerik a szeretet és
barátság érzelmeit. Mily gondosan ápolják,
védik kicsinyeiket, azt mindennap látjuk
és ez nem is olyan feltűnő; de érdekes az,
mikor szoros barátságban élnek olyan
állatok is, melyek épen nem egy fajtabe-
liek, semmiféle atyafiságban sincsenek
egymással. Pedig erre is sok példa van,
mi bizonyítva, hogy az állatok is tudnak
barátságot kötni.

Ilyen példát láttam én egyszer, mikor
falun jártam. Egy ló és egy bárány voltak
jó barátok.

A falu kovácsa kapott egyszer egy
szép kis báránykát, sajnálta leölni s elha-
tározta, hogy fölneveli.

— Ellegelészhet ott a mezőn a Muczi
és a tehén mellett.

Volt ugyanis a kovácsnak egy tehén-
kéje is, meg egy lova. A háza mögött jó-
kora mező terült el, ott legelészett a tehén
mindig és a ló is gyakran, mikor nem volt
befogva. Oda eresztette hozzájuk a bárány-
kát is.

Alig telt bele egy-két nap, a bárányka
már kiválasztotta a maga barátját, még
pedig a lovacskát. És a ló is mihamar
megbarátkozott a báránykával. A merre
a ló ment, mindig nyomában járt a bárány
is, ha a ló leheveredett a fübe, kicsi paj-
tása oda feküdt melléje a földre és együtt
szundikáltak, mikor pedig megunták, újra
együtt legelésztek. Valahányszor a gazda
befogta a lovat s a bárányka magára ma-
radt, nagy volt a szomorúság s a kis
bárány naphosszat bégetve, keresgélve járt
ide-oda a mezőn; de mindjárt megnyugo-
dott, mihelyt estére betért az istállóba és
már ott találta pajtását. A világért sem
akart másutt hálni, mint a ló jászla
alatt.

Ennek a barátságának pedig a bá-
rányka valóságos nagy hasznát is vette.
Gyöngye, félénk jószág volt, mint minden
bárányka, mert hát nincs semmi fegyvere,
hogy védhesse magát. De a mi kis bárá-
nyunk tudta, mit csináljon, kivált mikor
holmi marakodni szerető mérges kutya
rohanta meg. Rögtön oda szaladt a lóhoz
és egészen alája, a lábai közé bujt. A
lovacska pedig nem értette a tréfát, akárki
akarta bántani az ő kis pajtását. Dühösen
rugdalódzott, kapálódzott s a kít megru-
gott, az bizony nem egyhamar felejtette el.

A hű barátság a bárányka és védője
közt mindvégig megmaradt, mignem a
gazda aztán eladta a bárányt s a lovacska
magára maradt.

MADÁR TEMETÉS.

Még tegnap hogy csicseregték,
Ringatóztak az ágon!
Hol fel, hol meg lerepdestek,
Örülve a virágon.

Örülve a kikeletnek
A meleg nap fényiben —
Egyszer csak a bokor megett
Vad Laczika megjelen.

Eles kövecs a kezében, . . .
Egyet lódit. . . s ah, mi kár!
Az ágról holt merevedten
Lefordul a két madár.

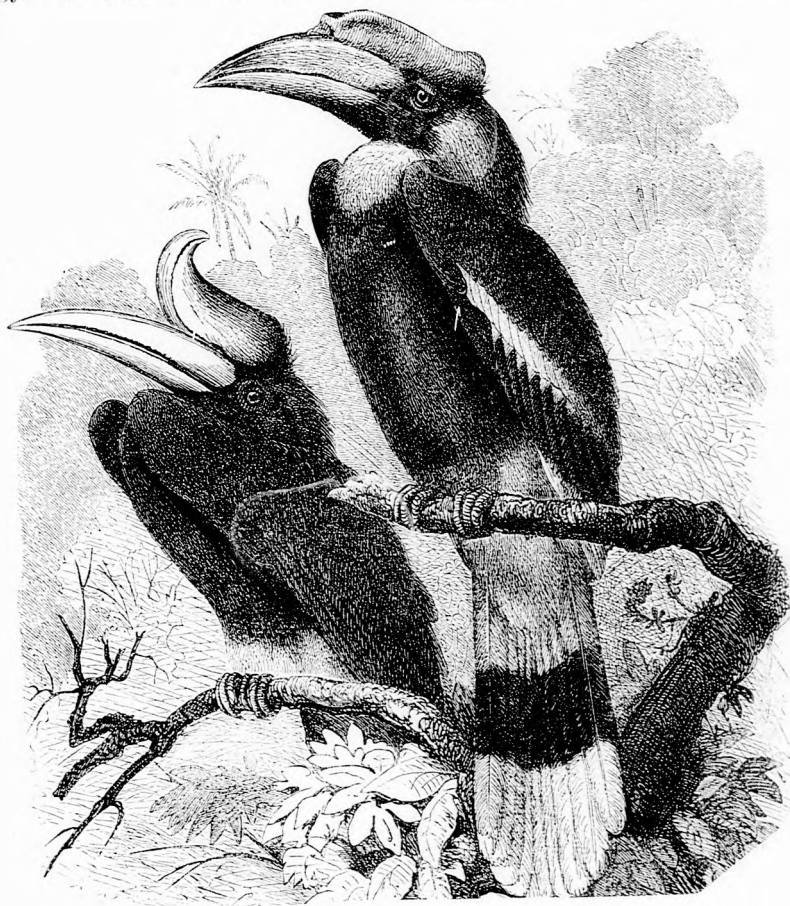
Juliskának, Da-
nikának
Szive rajtok
megesik:
Az ut szélén kis sirt ásnak
És beléje temetik.

A SZARVORRU MADÁR.

NEKÜNK, kik a mérsékelt égöv alatt élünk, vannak kedvesen zengő és szép madaraink is, de az igazán pompás tollazatu vagy más valami által csodálatos

szárnyasok a forró égöv alatt tanyáznak. A sajtóságos madarak közt is a legfurcsábbak egyike a szarvorru madár, melynek családjából mai rajzunk két fajtát mutat be.

Már csak ha így rajzban látjuk is,

A SZARVORRU MADÁR.

meg kell vallanunk, hogy ugyancsak fura legények. A nagyobbik, melynek a szarva elől két tompa csucsban végződik, a *homrai*, tudományos latin nevén: *dichoceros*. Csőrének felső része és a rajta levő szaru vörhenyes sárga, az alsó része sárga, de a

hegye vörös. Szeme haragos vörös, tolla pedig fekete, fehérrel tarkázva. A nagyobb madarak közül való, mert teljes hossza meghaladja a négy lábat s maga a csőre majd egy lábnyi hosszú.

A *homrai* csapatostul tanyáz Kelet-

indiában és Szumatra szigetén. (Keressetek meg a térképen.) Mindig az erdőségben tartózkodik, még pedig úgy látszik, hogy vízre nincs is szüksége, mert egész csapatokat találhatni olyan tájakon, a hol sok mértföldnyire nincs víz. Hatalmas csőrükkel leszakítják a vad gyümölcsöt, magasra dobják s úgy kapják be. Mikor csőrük összezecsattan, messzire hallható nagy zajt okoz; de még nagyobb lármát ütnek rikácsoló hangjokkal, melytől akár meg is ijedhet, a ki nem ismeri, mert el nem hinné, hogy madárnak a hangja.

Nagyon eredeti módon költi ki a szarvorrú madár az ő tojásait. Fészket sziklarepedésbe, de legszivesebben fa odvába rakja. Mikor a nőstény tojására ül, hogy kiköltse, háborítatlanul akar lenni; a párja tehát gondoskodik róla, hogy senki se férhessen hozzá: befalazza. Sarat, füvet, falevelet hord össze és az odu nyílását oly pompásan berakja, hogy akármelyik kőműves se különben: az anyamadár most már ha akarna sem jöhet ki s csak épen akkora nyílás van hagyva, hogy a csőrét kidughassa. Hű párja aztán egyebet sem csinál egész nap, mint hordja neki az eleséget. A fogoly azonban mégis egészen lesoványodik. Mikor kicsinyeit kiköltötte, a falat szétbontják s az anyamadár ismét kimehet; de a hosszas üléstől, mozdulatlanságtól úgy el van gémberevedve, hogy eleinte pár napig csak támológ és röpkölni sem tud.

A másik szarvorrú madár, mely rajzunkon kisszebbnek látszik, szintén háromnégy lábnira nő és Jáva szigetén honos. Ennek tudományos latin neve *buceros rhinoceros*, mert szarva hátra görbül, mint a rhinocerosé. Tolla a hátán fekete, mellén fehér, egy lábnyi hosszú csőre szép vörös.

Mindakét fajta nehézkesen röpkölni, de azért magas fokon szeret tanyázni s leginkább a fák legtetetjén üldögél. Fiatalon elfogva, teljesen megszeli és Ceylon

szigetén mint házi szárnyast tartják, mert nagyon ügyes a patkányok, egerek kipusztításában. Ha egeret fog, agyon nyomja, aztán feldobja a levegőbe, bekapja és lenyeli. Egyébiránt épen nem válogatós, és megeszik mindent, a mit előkaphat: apróbb állatot, gyümölcsöt, hulladékot. Vad állapotban mindig párosan él, de a párok mindig nagyobb csapatokba gyűlnek össze s az erdőben aztán rettentő lármát csapnak. E mellett azonban félénkek és bár meglehetősen erősek, nem mernek szembe szállani senkivel. Ha fészükre akad a vadász és kiszedi kicsinyeiket, rikácsolva röpködnék a szomszéd fákon, de nem kísértik meg, hogy kicsinyeiket megoltalmazzák.

A mi hidegebb éghajlatunkat nehezen türik el, de gondos ápolás mellett megélnek nálunk is és néhány európai állatkertben láthatni e szarvas-madarakat.

MIÉRT NINCS BETTINEK SZERENCSEJE.

— Egy kis csevegés. —

BETTINEK nincs szerencséje, azt minden ember tudja. Ő maga sem emlékszik, hogy lett volna valaha. Tessék! Most már nyolcz éves és még eddig semmi sem sikerült neki. Mikor járnai kezdett, nem tudott egy székre sem fölmászni anélkül, hogy el ne dült volna. Az asztalnál maga akart enni, de a kanalat nem szájához, hanem a füléhez vitte. A minap tojást evett, de oly ügyetlenül tartotta, hogy kimölt és Bettinek a keze és uj ruhája egész sárga lett. Csaknem kétségbe esett a szerencsétlensége fölött. Szegénynek nem volt szerencséje!

De ő, mindennek daczára, nagyon szolgálatkész iparkodott lenni. Sokszor ugyan a legnagyobb igyekezet mellett sem érte el azt a czélt, melyet maga elé tűzött. Ilyenkor igen boldogtalan volt és azt hitte, nincs a világon több oly szerencsétlen kis leány mint ő. Egy este testvérénikéje bálba készült és már fel is, vo

öltözve, mikor Betti meglátta ruháján a virágokat és azt gondolta magában, hogy ugyancsak kár ezekért a szép virágokért: a bálban bizonyosan el fognak hervadni: még ha nedvesek volnának, tán jobban kitarthatnának. Alig gondolta ezt, futott az öntöző kannáért és a virágokat meglocsolta. De jaj volt ám, mikor a víz a virágokhoz ért, mert ezek csinált virágok voltak és ép ezért hagyták a színöket és a fehér ruhán kék, piros és zöld színű lé folyt végig. Mikor ezt Betti látta, keserves könnyekbe tört ki: mindegyik virágot külön megtörölte a kis zsebkendőjével, kelyheikbe fújt, de mind hiába! Testvére nem mehetett el a bálba, de azért még sem haragudott nagyon Bettire: Betti azonban nem vizsgálgatózott meg és egész este ezt sóhajtozta:

— Soha sem volt és nem is lesz soha szerencsém.

A multkor édes anyja a befőtteket készítette el, ő pedig a hideg rézedényből titokban megette a maradékot és ettől nagyon roszul lett. A multkor kis öcsöcsé kávéját meg akarta czukrozni, de véletlenül sót tett bele. Öcsöcsé beteg lett, de szerencsére nem veszedelmesen. Hát szerencse volt ez?!

Betti mindig tanul, nagyon tanul, de a nevelőnőnek vannak napjai, mikor roszul van hangolva. Ilyenkor ez meg az a franczia szó nincs jól írva, pedig Betti meg van győződve, hogy helyesen van. Másnap megint mással boszantja Bettit.

— Oh, sóhajt ilyenkor Betti, inkább szeretnék csirke vagy récze lenni, csak a nevelőnő keze alatt ne volnék!

Meggondolad-e Betti, mi vár a csirkére, hát te is arra a sorsra akarsz jutni? Mikor kicsi voltál és nehányszor elestél, mindig igen szerencsétlen voltál. Hát azt hiszed, hogy ez más emberen nem esik meg? Mikor vizet öntöttél testvéred ruhájára, akkor épen igen nagy szerencséd volt abban, hogy olyan jó testvéred van,

aki nem haragudott meg nagyon. Meghalhattál volna, mikor a rézedényben kihült befőttet megetted. Öcsöd pedig beteggé lehetett volna attól, amit neki inni adtál. Ami a nevelőnőt illeti, azt hiszem, hogy annak is megvannak a maga okai. Vizsgálj meg magadat, kis Betti, és látni fogod, hogy mindig vannak módja, hogy a szerencsét a magunk részére hódítsuk. Tudod hogyan? Igyekezzél mindent okosan és jól végezni, a többit bíz a jó Istenre, aki bátorságot és kitartást fog adni, ha a szerencse kissé el is hagyna.

(Franciaiból.)

Bittó Pista.

KÖTÖDÉS.

LACZIKÁM

Adjad ide a Viczám!
Jaj, hogy tartod, Istenem!
Fönt a lába, feje lenni.
Félek, megárthat neki,
A guta megütheti.

HAJ RÁ!

(Lásd a képet a 216—217. lapokon.)

VALJ' mi a baj?
Mekkora zaj!
A szobában tomboló raj!
Ott állnak az asztalon,
Ugrálnak a pamlagon,
Egymást üzik, kergetik,
S egymást mégis szeretik.

Nem bámulok, csak azon,
Hogy e zürön zavarom,
Mari néni szeliden
Ott mosolyg a székiben.

Kis Értesítő.

Soha külön felszólításomra, mindig csak a magatok jószántából, tiszta szívetek sugalmát követve, adakoztatok: beteg gyermekek, szegény csecsemők, jeles művész árváinak, szegény esárgó-magyarok s egy elaggott derek írónak a segítségére, épülésére.

A szegény gyermekek kórházában, mely júniusban nyílik meg, egy ágyacska fogja hirdetni a »Kis Lap« olvasóinak nemeslelkűségét. Ezer forinttal járultatok ez ágyacska alapításához. S jobbára *krajezárokból* gyűlt ez összeg, ami azt jelenti, hogy a legesekélyebb adakozás is számot tesz.

S íme, hogy elértük ezt a dicső eredményt, már is újabb diadalra vezettelek titeket a jótékonyaság utján: hozzájárultatok egy *bölcső-ágy* alapításához. Az eddigi gyűjtést az illető helyen átszolgáltattva, szavamat adtam, hogy addig a gyűjtést be nem zárom, míg a *bölcső-ágy* teljes alapítási összege — 700 frt — együtt nincs. Ha soká tart is, ha apránként gyülik is — de kitartással el fogjuk érni a magasztos célt.

Itt közlöm az alapításunkra vonatkozó okiratokat:

I.

Midőn „*Forgó bácsi Kis Lap*“-ja olvasói által *bölcsődénk* javára gyűjtött 280 frtról, mely összeget Nagyságod nekünk alapítványkép kézbesi-

teni méltóztatott, pénztári nyugtatóványunkat alatt megküldjük s ezen összegnek megfelelő elszámolása, valamint a *kis jótévk emlékének évkönyveinkben* és a budai új bölcsődében felállítandó alapítványibölcső feletti táblával való megörökítése iránt intézkedünk: kedves kötelességünknek tartjuk Nagyságodnak intézetünk iránt tanúsított jó indulatáért és azon nagybecsű ígéreteért, hogy a jelzett összeget további gyűjtés által egy egész ágy-alapítványra kiegészíteni szives leend, melyen érzett hálánkat kifejezni.

Budapesten, 1884. márczius 27.

A »Pesti Első bölcsőde egyeslet« nevében
kiváló tisztelettel

Kádár István Gr. **Károlyi Sándorné**
jegyző. az egyeslet elnöke.

II.

Nyugtatóvány.

Kétszáz nyolczvan frt — kerről o. é., mely összeget *Forgó bácsi „Kis Lap*“-ja olvasóinak gyűjtéséből *bölcső-ágy* alapítványképen az *Ő Fel-sége Erzsébet királynéknak legmagasabb védelme* alatt álló „*Pesti első bölcsőde-egyeslet*“ pénztárába készpénzben hiánytalanul lejtett.

Budapesten, 1884 márcz. 28.

azaz 280 frt.

Adler Bancalari Hedvig,
a bölcsőde pénztárnoka.

Jótékonyaság.

Táncsics Mihály elaggott magyar író részére: Guary (?) Mariska 2 frt. (A vezeték-név olvashatatlan.) — *Vellansits Janka* és *Viktor* 1 frt.

Halmi Ferencz árvái javára: Ungár *Paula* 40 kr.

A *bölcsőde* javára *Winter Frigyes* 1 frt., *Heller Ágoston* 1 frt. — A már eddig kimutatott 282 frt 45 krral együtt 284 frt 45 kr.

Ezen összegek ki vannak mutatva a »*Nemzet*« ezimü politikai napilapban.

Az *Ég* áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.